

Què veus en l'altre?

Dm, 16/07/2019 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Miro al meu voltant, un cop, dos, tres... No hi trobo ningú conegut, i tothom és ben diferent a mi, però això no em fa sentir perduda, ni esporuguida, ni em fa posar a la defensiva, ni m'omple d'odi. I, perquè, us preguntareu, faig aquest plantejament davant d'un fet tant quotidià com trobar-se envoltat de gent a qui no coneixes? Doncs, perquè no puc deixar de donar voltes a una qüestió per a mi vital: Què veiem en els altres? Què ens transmeten? Quins fantasmes desperten en cadascun de nosaltres perquè no sempre sigui ben rebut? D'on neixen les emocions i sentiments, pors i angoixes que ens desvetlla perquè a vegades neixi en nosaltres violència i agressivitat sense motius vers aquest altre?

Sembla que considerem "altre" a tot aquell que no és jo, sigui conegut o no, família, amic o veí, conciudadà o estranger; i parlem de l'altre com a oposat, enemic o amenaça. D'aquí que ens creiem amb el dret a poder expulsar-lo d'un territori, maltractar o matar per mil motius diferents, deixar-lo morir de gana, considerar-lo inferior o humiliar-lo... i una llista molt més llarga d'accions que en neguen el seu dret a una vida digna.

Però perquè no veiem en l'altre la Persona que és? Sí, perquè l'altre és tant persona com un mateix, encara que no sempre li posem rostre, ni nom. Un ésser humà amb dret a ser respectat i valorat, estimat i acompanyat.

La por al "desconegut" ens allunya de l'essència de l'ésser humà. Les pròpies debilitats i febleses fan trontollar les nostres seguretats. La por ens empeny a callar davant injustícies, a no complir amb l'obligació de salvar a tota persona que estigui en perill, a banalitzar els patiments aliens... Els nostres propis límits i impotències, sovint no reconeguts ni assumits, ens porten a negar l'existència dels Altres, amb majúscules, davant la incertesa que ens genera allò desconegut.

Així és com cada cop són més les persones que ens miren implorant que els retornem la seva dignitat perquè els hi hem manllevat, perquè els neguem ser qui són, perquè ho han perdut tot, perquè han estat menyspreades, violades, colpejades o ignorades. Ens hauríem d'adonar que considerar inferiors les vides dels altres, frivolitzar sobre les seves històries, ignorar les seves necessitats, sols ens fa portadors d'un egoisme destructor de les relacions humanes i generador de conflictes de tota mena.

Sols escortats per la nostra tendresa i força podrem reconèixer en l'altre un ésser humà com nosaltres, estimable i de ple dret. Sols en el diàleg i en l'experiència de ser reconegut, escoltat i comprés, aquest "altre" recuperarà la seva identitat.

Ens cal fer un exercici individual i col·lectiu de reconèixer a tot Altre, canviar la nostra mirada envers ell, posar-nos en la seva pell i no sotmetre'l a prejudicis ni valoracions que ens allunyin, perquè aquest "altre" en qualsevol moment podem ser "nosaltres, tu, jo". O millor dit perquè l'altre sóc jo, i el ells som nosaltres. Mirem-nos! Quines diferències veiem?

Si ens fessin un examen d'humanitat hauríem de preguntar: Què veus en l'altre? I sols podríem donar per vàlida una resposta: una persona com nosaltres.